

[Indenrigsministeren]

de anvendelse af lettere tvangsmidler og beskyttelsesforanstaltninger på plejehjem m.v. uden for det psykiatriske sygehusvæsen, og sundhedsstyrelsen skal derfor tillade sig at henvise til vedlagte kopi af denne beretning, som efter sundhedsstyrelsens vurdering klart belyser problemstillingens forskellige aspekter.

Herudover skal sundhedsstyrelsen udtale, at det fortsat er styrelsens principielle opfattelse, at brug af tvangsmidler alene kan finde sted inden for det psykiatriske sygehusvæsen i medfør af lov om sindssyge personers hospitalsophold samt de hertil knyttede regler.

Sundhedsstyrelsen deler dog den i nævnte beretning udtrykte opfattelse, at det er uundgåeligt i ganske særlige tilfælde at anvende lettere fiksationsmidler også uden for det psykiatriske sygehusvæsen, og at manglende accept af dette ville kræve en forøgelse af personalekapaciteten, som ikke kan anses for realistisk.

I denne forbindelse skal sundhedsstyrelsen dog understrege, at nævnte beskyttelsesforanstaltninger i form af lettere fiksationsmidler alene kan accepteres i det absolut nødvendige omfang og naturligvis udelukkende med det formål at beskytte en person mod at komme til skade, samt at anvendelsen heraf kræver omhyggeligt personalemæssigt opsyn.

Idet sundhedsstyrelsen må erkende det umulige i fuldstændigt at afskære muligheden for anvendelse af fiksationsmidler uden for det psykiatriske sygehusvæsen, har man nøje overvejet, hvorvidt der burde udarbejdes retningslinier på dette område. Sundhedsstyrelsen har imidlertid skønnet, at en sådan formaliseret regulering næppe ville være hensigtsmæssig, idet dette efter sundhedsstyrelsens opfattelse ville indebære en risiko for øget – og eventuelt mindre restriktiv – anvendelse af fiksationsmidler på somatiske sygehusafdelinger og på plejehjem, der ikke er omfattet af lov om sindssyge personers hospitalsophold.

Det tilføjes, at spørgsmålet om anvendelsen af fiksationsmidler også på området uden for det psykiatriske sygehusvæsen drøftes af udvalget vedrørende sindslidendes retsstilling i forbindelse med revision af lov om sindssyge personers hospitalsophold.

Sundhedsstyrelsen, den 15. februar 1985

P. s. v.

Michael von Magnus

/Øhlenschlæger

Spm. nr. S 671

Til *industriministeren* (11/2 85) af:

Rahbæk Møller (SF):

»Er ansvarlig indskudskapital i Kronebanken sikret af Nationalbankens og de tre hovedbankers erklæring af 18. december 1984 eller kun af den supplerende garanti fra Nationalbanken af 20. januar 1985?«

Begrundelse

Det har indtil for nylig været antaget, at ansvarlig indskudskapital ikke var dækket af garantistillelsen, men ministerens svar på spørgsmål nr. S 630 klargjorde, at det var en misforståelse.

Det er væsentligt at få oplyst, om det er den oprindelige garanti på 500 mill. kr. eller Nationalbankens supplerende erklæring, der indebærer denne garanti, og dermed, om det alene er staten, der via Nationalbanken vil bære tabet.

I svaret bedes størrelsen af den ansvarlige indskudskapital oplyst, fordelt på hovedposterne. Derudover, hvor stor en del der udgøres af udstedte obligationer.

Svar (22/2 85):

Industriministeren (Stetter):

Af den pressemeddelelse, der udsendtes af tilsynet med banker og sparekasser den 18. december 1984, fremgår det, at tabsgarantien på 500 mill. kr. stillet af Den Danske Bank, Handelsbanken, Privatbanken og Danmarks Nationalbank sikrer indskydere og øvrige kreditorer ved at dække eventuelle tab ud over egenkapitalen og den ansvarlige indskudskapital. I tilfælde af likvidation af Kronebanken vil garantien således først komme ind i billedet, såfremt tabene overstiger den samlede ansvarlige kapital på ca. 1.130 mill. kr.

Erklæringen af 20. januar 1985 gør ingen forskel heri. Denne erklæring, som bekræfter det likviditetstilsagn, der blev givet af Danmarks Nationalbank allerede i erklæringen af 18. december 1984, indebærer, at ejere af ansvarlig indskudskapital kan få indfriet for-